

VIDA

Sento que l'aire entra dins els meus pulmons, però no soc capaç de respirar. Sento alguna cosa que em crema per dins i com nombroses llàgrimes denses rodolen per les meves galtes. La notícia m'ha deixat en xoc. Per què el món és tan cruel? Per què sempre s'emporta les persones més bones?

A casa regna un d'aquells silencis que fan posar la pell de gallina. Tots quatre asseguts a la taula ens mirem amb por, però no sabem què dir. Per què nosaltres? Per què ella? Costa molt assimilar que ja no hi és, que se n'ha anat i ens ha deixat.

Pujant l'escala del seu pis, sento encara la seva olor i penso: potser serà l'últim cop que la sentiré. Em transporta cap a tots aquells records amb ella, plens de colors trets d'una paleta de pintor. Com aquells dies a la platja, quan les nostres petjades quedaven marcades fermament a la sorra quan corriem per arribar a l'aigua abans que els altres, deixant enrere els nombrosos para-sols que tapaven els estiuejants. També recordo els estius de quan les nenes érem petites i ens assèiem juntes als camps de la muntanya mirant el cel i observant els vols dels elegants ocells i els sorolls intensos dels avions creuant el blau, mentre ella ens explicava històries.

Avanço fins a la sala d'estar, plena de flors de tots colors i pintures, on l'havia vist escriure tantes vegades. També veig el seu carro. El que sempre portava quan anava a comprar. Encara és allà; ningú ha gosat treure'l.

Em detinc davant un ram d'orquídies grogues com l'estiu. Són precioses. A ella li agradaven molt. Em fan pensar en aquelles tardes d'hivern que passàvem a casa seva. No sabíem estar-nos quietes perquè encara érem molt petites i sempre acabàvem convencent-la de sortir a donar un volt amb patinet pel poble. Llavors eren petits moments; ara, grans records.

Somric quan recordo els bons temps al seu costat i un sentiment de melancolia i enyorança em recorre totes les cèl·lules del cos. Em penedeixo d'haver tardat tant a aprendre. A aprendre a valorar la sort que teníem amb la família que ens havia tocat. Mai havia sentit tan intensament com ara el que solen dir: "només es valora el que es té, quan es perd". Ara que ja no hi és, tot són silencis confosos i agonies interminables. Agonies que tots sabem que perduren fins que el dolor desapareix per complet. Recordo el que em deia sempre la mare: "Ella sempre ens ha estimat molt". Crec que era una d'aquelles persones que vivien pels altres, per la seva família.

No és fins que l'experimentes, que saps diferenciar el veritable dolor del que simplement ho sembla. També t'adones que hi ha persones que són com les heroïnes dels contes o com aquells trèvols de quatre fulles que tothom busca i no sap que té.